

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 04.03.2015, sp. zn. 2 VSOL 115/2015, ECLI:CZ:VSOL:2015:2.VSOL.115.2015.1

Číslo: 115/2016

Právní věta: Předběžné opatření podle § 100 insolvenčního zákona může insolvenční soud nařídit i po rozhodnutí o úpadku dlužníka.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 04.03.2015

Spisová značka: 2 VSOL 115/2015

Číslo rozhodnutí: 115

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Předběžné opatření

Předpisy: § 100 předpisu č. 182/2006Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci změnil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2014, sp. zn. KSOS 14 INS 35225/2013, jen tak, že lhůta k zaplacení částky činí 30 dnů od doručení usnesení; jinak je potvrdil.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Shora uvedeným usnesením Krajský soud v Ostravě vyhověl návrhu věřitele a nařídil předběžné opatření, kterým uložil P. B., aby na náhradu škody, kterou způsobil věřiteli tím, že porušil svou povinnost dle § 98 odst. 1 insolvenčního zákona tím, že nepodal bez zbytečného odkladu insolvenční návrh z důvodu úpadku dlužníka, složil do soudní úschovy u Krajského soudu v Ostravě na označený účet částku 1 330 000 Kč do tří dnů od doručení usnesení (odstavec I. výroku), dále uložil věřiteli, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne skončení insolvenčního řízení podal u příslušného soudu žalobu o náhradu škody vůči P. B. (odstavec II. výroku).

2. Na odůvodnění tohoto usnesení soud prvního stupně s poukazem na ustanovení § 98, § 99 odst. 1, 2 IZ a § 100 IZ vyhodnotil, že navrhuující věřitel je podle upraveného seznamu přihlášených pohledávek v tomto insolvenčním řízení věřitelem se zjištěnou pohledávkou ve výši 2 382 098,28 Kč a dále že s ohledem na výsledky přezkumného jednání ze dne 28.5.2014 součet všech zjištěných pohledávek nezajištěných věřitelů činí 39 801 744,56 Kč a zjištěná pohledávka jediného zajištěného věřitele činí 105 346,11 Kč. Dále vyhodnotil ze soupisu majetkové podstaty z kupních smluv a zpráv

insolvenčního správce, že výtěžek zpeněžení majetkové podstaty činí zhruba částku kolem 3 200 000 Kč s tím, že od této částky budou odečteny pohledávky za majetkovou podstatou, pohledávky jim postavené na roveň. Jelikož součet zjištěných a nezajištěných pohledávek činí 39 801 744,56 Kč, pak s ohledem na tuto předpokládanou výtěžnost majetkové podstaty, ze které pro zajištěného věřitele je určena částka 105 346,11 Kč, přísluší k rozdělení mezi nezajištěné věřitele 3 094 653,89 Kč (ještě bez zohlednění pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postavených), takže lze předpokládat, že věřitelé nezajištění budou uspokojeni co do 7,77 % svých pohledávek. Navrhující věřitel tedy může v rámci insolvenčního řízení obdržet ze své pohledávky zhruba částku 185 089 Kč, nebude tedy uspokojen co do částky 2 197 009,28 Kč. Z výpisu z obchodního rejstříku pak soud prvního stupně zjistil, že P. B. byl jednatelem dlužníka od 11.12. 1992 dosud. Dále soud prvního stupně vyhodnotil na základě obsahu knihy závazků a přehledu závazků sestaveného podle této knihy závazků, že ke dni 31.12.2012 měl dlužník nejméně 93 peněžitých závazků více než tři měsíce po splatnosti v celkové výši 401 939,25 Kč za 44 věřiteli. Jsou to například věřitelé A-P., spol. s r. o., s pohledávkami splatnými 17.1.2011, A. K. s pohledávkami splatnými od 10.1.2012, Agentura G., s. r. o. s pohledávkami splatnými od 13.10.2011, Computer P. s pohledávkami splatnými od 14.1.2009. Ke dni 31.1.2013 měl pak dlužník již nejméně 105 peněžitých závazků více než tři měsíce po splatnosti v celkové výši 417 372,13 Kč za 49 různými věřiteli, ke dni 28.2.2013 měl nejméně 113 peněžitých závazků více než tři měsíce po splatnosti v celkové výši 454 017,65 Kč za 54 věřiteli, ke dni 31.3.2013 měl nejméně 140 peněžitých závazků více než tři měsíce po splatnosti v celkové výši 572 446,33 Kč za celkem 63 různými věřiteli a ke dni 30.4.2013 měl již nejméně 328 peněžitých závazků více než tři měsíce po lhůtě splatnosti v celkové výši 1 665 990,46 Kč za celkem 102 věřiteli. Například A. Česká republika a. s. se splatností od 2.3.2012, E.-karton, s. r. o. se splatností od 30.8.2012, E., organizační složka, se splatností od 14.4.2012, E. P., s. r. o. se splatností od 22.5.2012 a G., spol. s r. o., se splatností od 4.7.2012. Přitom soud prvního stupně dovedl, že z knihy závazků vyplývá, že vůči dlužníkovi měl navrhující věřitel pohledávky po splatnosti již od 18.3.2013. Na základě těchto skutečností soud prvního stupně dovedl, že bylo prokázáno, že nejpozději k 30.4.2013 byl dlužník v úpadku, neboť měl více věřitelů, a to minimálně devět uvedených věřitelů s peněžitými závazky po dobu delší než tři měsíce po splatnosti a tyto nebyl schopen plnit, neboť své platby těchto závazků úplně zastavil. Dále dovedl, že v platební neschopnosti byl dlužník již k 31.12.2012, kdy měl minimálně tři věřitele s pohledávkami déle než tři měsíce po splatnosti, a to A-P., spol. s r. o., A. K., Agentura G., s. r. o. a Computer P., a. s. Jednatel dlužníka musel vědět o jeho úpadku, který nastal nejpozději k 30.4.2012. Věřitel má zjištěnou pohledávku v insolvenčním řízení, má tedy aktivní legitimaci k podání návrhu na nařízení předběžného opatření, neboť jeho pohledávka nebude v řízení zcela uspokojena, a tím mu vznikla škoda, a to porušením povinnosti jednatele dlužníka podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o úpadku dlužníka. Proto soud návrhu navrhovatele na vydání předběžného opatření vyhověl, když vyšel i z toho, že pokud navrhoval věřitel, aby do soudní úschovy složil jednatel dlužníka částku 1 300 000 Kč, pak vzhledem k tomu, že z provedených zjištění vyplývá, že věřitel nebude uspokojen cca ve výši 2 197 009,28 Kč, je ve vztahu k této výši škody požadovaná částka přiměřená. Současně v souladu s ustanovením § 100 odst. 2 insolvenčního zákona uložil soud navrhujícímu věřiteli povinnost, aby ve stanovené lhůtě podal žalobu na náhradu škody vůči jednatelem dlužníka u příslušného soudu. Dále poukázal na to, že předběžné opatření je ve smyslu § 76d o. s. ř. vykonatelné okamžikem doručení.

II.

Odvolání a vyjádření k němu

3. Toto usnesení napadl P. B. odvoláním. Uvedl, že nebyly splněny podmínky pro vydání předběžného opatření, když nebylo prokázáno, že by dlužník byl v úpadku již od 31.12.2012, jak tvrdil věřitel v návrhu. Poukázal na své majetkové poměry k tomuto datu, kdy měl zůstatky na účtech 1 460 000 Kč, pohledávky 1 169 996,25 Kč, skladové zásoby v hodnotě 25 661 000 Kč a vykazoval obrát 101 826

000 Kč. Dále poukázal na to, že soud prvního stupně nemohl návrhu věřitele na nařízení předběžného opatření vyhovět již z toho důvodu, že dne 30.1.2014 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka a prohlášení konkursu na jeho majetek a že nařízení předběžného opatření podle § 100 insolvenčního zákona je možné zásadně jen do rozhodnutí o úpadku, když v pozdějších fázích insolvenčního řízení pozbývá jakýkoliv smysl. K tomu poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. MSPH 93 INS 3195/2009, 3 VSPH 1247/2010. Uvedl, že nařízením předběžného opatření dochází vzhledem k výši uložené povinnosti k prakticky likvidačnímu zásahu do jeho majetkové sféry, když navíc stanovení pouhé třídní lhůty pro složení požadované částky ve výši 1 300 000 Kč je nepřiměřené a je reálně nespílitelné, pokud by si tyto prostředky měl opatřovat například půjčkou apod. Současně dle jeho názoru došlo k jeho výraznému poškození jako významného a patrně největšího věřitele úpadce, neboť budou nepřiměřeně zvýhodněni menšinoví věřitelé. Poukázal na to, že v rámci insolvenčního řízení byly zjištěny jeho pohledávky v celkové výši 21 033 815,48 Kč. Dále odvolatel poukázal na stav jeho závazků k datu 31.12.2012, kdy měl závazky po splatnosti ve výši 401 939,25 Kč. K tomu poukázal na skutečnost, že u těchto závazků nelze zaměňovat neplacení závazků z důvodu jejich spornosti za objektivní neschopnost je platit. Poukázal na objektivní důvody, pro které nezaplatil pohledávky těchto věřitelů: A-P., spol. s r. o., 1.612 Kč, W., s. r. o., 98 100 Kč, O. bvba 100 825,72 Kč, u pohledávek společnosti G., spol. s r. o., byl proveden v roce 2013 trojzápočet, u věřitele Agentura G., s. r. o., nebyly potvrzeny dodací listy, u věřitele M., s. r. o., byl proveden v roce 2013 zápočet pohledávek, byla provedena reklamace faktury za nepřiměřenou výši platby u Města J., nebyly dodány dodací listy u věřitele Computer P., a. s., na zboží v hodnotě 132.494 Kč, ani nástupnická organizace A. M., a. s. tyto dodací listy nepředložila a neprovedla úhradu dobropisů ve výši 9 233 Kč. Proto pohledávky těchto věřitelů k 31.12.2012 nebyly hrazeny jako sporné či neexistující. Proto dle odvolatele k datu 31.12.2012 nebyl důvod k podání insolvenčního návrhu, jak tvrdí navrhuující věřitel, a tyto skutečnosti soud prvního stupně nezohlednil. Soudem tvrzené prodlení od 14.1.2009 není správné, dobropis z tohoto data byl projednáván ještě 10.7. 2013. Ohledně stavu k 30.4.2014 odvolatel uvedl, že ani v této době nemohl být v úpadku, když odkázal na shora uvedené vady faktur věřitelů, dále když k zajištění dostatečných prostředků k úhradě neuhrazených faktur využil kontokorentního účtu u České spořitelny, a.s., s dodavatelem komunikoval, docházelo k dohodám o prodloužení splatnosti, například prodloužení splatnosti o tři měsíce s A. M., a. s. Průběžně seznamoval dodavatele s obtížnou situací, žádal o strpení s úhradou faktur. Tvrdil, že podstatné ekonomické potíže nastaly u dlužníka až v druhé polovině roku 2013. Dle něho vůči navrhuujícímu věřiteli nebyly do měsíce srpna 2013 dlužníkem evidovány faktury po splatnosti, ale dlužník byl poprvé v prodlení s úhradou faktur tomuto věřiteli více než 3 měsíce po splatnosti až 14.11.2013 a 6.12. 2013 podal insolvenční návrh. Poukázal rovněž na to, že dochází ke stagnaci knižního trhu s ohledem na nástup elektronických médií, je běžné zpoždování plateb v tomto oboru v průběhu roku a ty jsou kompenzovány nárůstem prodeje ve vánočním období a následnou úhradou závazků se souhlasem dodavatelů. Protože má za to, že nebyly splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření, navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že návrh na nařízení předběžného opatření zamítne.

4. Navrhující věřitel se k odvolání P. B. nevyjádřil.

III. Důvodnost odvolání

5. Podle ustanovení § 7 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“), nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

6. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou a včas, přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, odst. 5 a odst. 6 o. s. ř.), aniž ve věci nařizoval jednání (§ 94 odst. 2, písm. c/ IZ), a dospěl k následujícím závěrům.

7. Podle ustanovení § 98 odst. 1 IZ dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležitě pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Tuto povinnost má i tehdy, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena majetku náležejícího k podniku převyšuje výši závazku náležejícího k podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik.

8. Podle ustanovení § 98 odst. 2 IZ, povinnost podle odstavce 1 mají i zákonní zástupci dlužníka a jeho statutární orgán a likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou v likvidaci. Je-li těchto osob více a jsou-li oprávněny jednat jménem dlužníka samostatně, má tuto povinnost každá z nich. Insolvenční návrh podávají jménem dlužníka.

9. Z ustanovení § 99 IZ vyplývá, že osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti. Škoda nebo jiná újma spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel.

10. Podle ustanovení § 100 odst.1, 2 a 3 IZ, je-li již v průběhu insolvenčního řízení zřejmé, že věřiteli vznikla škoda nebo jiná újma porušením povinnosti podat insolvenční návrh, může insolvenční soud nařídit předběžné opatření, kterým povinné osobě uloží, aby na náhradu této škody nebo jiné újmy složila do úschovy u soudu přiměřenou peněžitou částku. Učiní tak jen na návrh oprávněného věřitele. Nařízení předběžného opatření nebrání, že celkovou výší škody nebo jiné újmy dosud nelze vyčíslit. Výši částky, která má být složena, určí insolvenční soud tak, aby kryla podstatnou část předpokládané škody nebo jiné újmy. Při nařízení předběžného opatření uloží insolvenční soud navrhovateli, aby ve lhůtě, kterou mu určí a která nesmí skončit dříve, než skončí insolvenční řízení, podal u příslušného soudu žalobu o náhradu škody nebo jiné újmy; řízení o této žalobě není incidenčním sporem. V rozsahu, ve kterém soud vyhověl žalobě o náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 2, se jeho rozhodnutí považuje za rozhodnutí o udělení souhlasu s vydáním předmětu úschovy žalobci.

11. Z obsahu insolvenčního spisu dlužníka vyplývá správnost skutkových zjištění soudu prvního stupně uvedených v odůvodnění napadeného usnesení, pokud jde o to, že navrhující věřitel je věřitelem dlužníka se zjištěnou pohledávkou ve výši 2 382 098,28 Kč a že na základě výsledku přezkumného jednání byly zjištěny v tomto insolvenčním řízení pohledávky nezajištěných věřitelů ve výši 39 801 744,56 Kč a pohledávka jediného zajištěného věřitele ve výši 105 346,11 Kč. Z obsahu tohoto spisu, zejména pak ze soupisu majetkové podstaty a zpráv insolvenčního správce o zpeněžení majetku dlužníka vyplývá, že jsou správné i skutkové závěry soudu prvního stupně, pokud jde o to, že lze předpokládat, že celková výtěžnost majetkové podstaty činí zhruba částku 3 200 000 Kč s tím, že z této částky budou muset být ještě uspokojeny i pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky postavené těmto pohledávkám na roveň. Soud prvního stupně tedy zcela správně uzavřel i to, že lze předpokládat s ohledem na výši zjištěných pohledávek a výtěžnost majetkové podstaty, že věřitelé budou uspokojeni co do zhruba 7,7 % jejich zjištěných pohledávek, a že tedy sám navrhující věřitel zůstane neuspokojen co do částky 2 197 009,28 Kč.

12. Soud prvního stupně učinil i správná skutková zjištění z knihy závazků a přehledu závazků, které učinil dlužník přílohou svého insolvenčního návrhu, a to v tom smyslu, v jaké výši měl dlužník peněžité závazky déle než tři měsíce po lhůtě splatnosti k datu 31.12.2012, a dále pak k 31.1., 28.2.,

31.3. a 30.4.2013. V tomto směru tedy odvolací soud pro stručnost v celém rozsahu odkazuje na obsah odůvodnění napadeného usnesení.

13. Z obsahu insolvenčního spisu dále vyplývá, že dlužník podal insolvenční návrh dne 6.12.2013 a o jeho úpadku bylo rozhodnuto soudem dne 30.1.2014. Napadeným usnesením vyhověl soud prvního stupně návrhu navrhujícího věřitele doručenému soudu 24.10.2014. Z obchodního rejstříku dlužníka pak vyplývá i správnost skutkových zjištění soudu prvního stupně v tom smyslu, že P. B. byl a je jediným jednatelem dlužníka.

14. K odvolacím námitkám považuje odvolací soud za nutné uvést, že přestože odvolatel poukazuje na skutečnost, že závazky uvedené v knize závazků k datu 31.12.2012 nehradil z důvodu jejich spornosti a poukazuje na konkrétní pohledávky věřitelů, které z tohoto důvodu nehradil, z vývoje splatných závazků dlužníka déle než tři měsíce po splatnosti ke konci jednotlivých měsíců roku 2013 zcela jednoznačně vyplývá správnost právního hodnocení provedeného soudem prvního stupně, že nejpozději k 30.4.2013 dlužník byl v úpadku, byť se odvolací soud neztotožňuje s tím, že by bylo možno dovodit, že zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků ve smyslu § 3 odst. 2, písm. a) IZ, jak dovodil soud prvního stupně, ale má za to, že dlužník nevyvrátil domněnku platební neschopnosti ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2, písm. b) IZ. Z pěti věřitelů označených příkladem v usnesení soudu prvního stupně jako věřitelé se závazky splatnými více než 3 měsíce po splatnosti k 30.4.2013 vznesl námitky jen vůči pohledávkám G., spol. s r.o. Proti pohledávkám věřitelů A. Česká republika a. s., které byly splatné od 2.3.2012, pohledávkám E.-karton s. r. o. splatným od 30.8.2012, E., organizační složka, splatným 14.4.2012 a pohledávkám E. P., s. r. o., splatným od 22.5.2012 [§ 3 odst. 2 písm. b) IZ] dlužník neochotu k jejich placení netvrdí, a to ani ve svém odvolání. Přitom shodně se soudem prvního stupně odvolací soud uzavírá, že jednatel dlužníka se musel při náležitě pečlivosti dozvědět, že k tomuto datu je dlužník v úpadku, a pokud tedy podal za dlužníka insolvenční návrh až dne 6.12.2013, neučinil tak ve lhůtě stanovené ve shora citovaném ustanovení § 98 insolvenčního zákona, a porušil tak tedy svou zákonnou povinnost. Navrhujícímu věřiteli tedy porušením této povinnosti statutárním orgánem dlužníka vznikla škoda ve výši, v jaké nebudou uspokojeny v insolvenčním řízení dlužníka jeho zjištěné pohledávky (§ 99 odst. 2 IZ). Přitom je již zcela nerozhodné, zda prodlení s úhradami závazků ve vztahu k navrhujícímu věřiteli nastalo v březnu 2013 (jak uvádí soud prvního stupně v odůvodnění napadeného usnesení), anebo v září 2013 (jak uvádí odvolatel). Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně i v tom smyslu, že částka 1 300 000 Kč je částkou, která kryje podstatnou část škody vzniklé věřiteli v předpokládané výši 2 197 009,28 Kč (§ 100 odst. 2 IZ).

15. Sám dlužník ostatně připouští, že k datu 30.4.2014 řešil svou platební neschopnost cestou kontokorentního účtu u České spořitelny, že seznamoval věřitele se svou obtížnou situací, žádal o strpení s úhradou faktur, o prodlužování splatnosti, domlouval splátkové kalendáře. Ostatně neobstojí ani námitky dlužníka týkající se jeho majetkových poměrů k 31.12. 2012, pokud argumentuje výší zůstatků na účtech, výší svých pohledávek a hodnotou svého majetku, neboť, jak se ustálila judikatura soudů, je nutno poukázat na to, že pokud dlužník není schopen využít pohledávek za svými dlužníky ani svého ostatního majetku k úhradě svých závazků, pak se při úvaze o jeho úpadku k takovému majetku dlužníka nepřihlíží (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky publikované ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod R 80/2011, anebo rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. MSPH 96 INS 714/2009, 29 NSČR 36/2009, které je k dispozici na internetových stránkách Nejvyššího soudu). Argumentace výší účetního obrátu dlužníka pak rovněž není údajem, který by mohl jakýmkoliv způsobem zpochybnit jinak zjištěný úpadek dlužníka ve smyslu shora citovaných ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona.

16. Ve vztahu ke splnění podmínek podle shora citovaného ustanovení § 100 insolvenčního zákona pro nařízení předběžného opatření pak je zcela irrelevantní argumentace odvolatele tím, že snad nařízením předběžného opatření byl jako největší věřitel dlužníka znevýhodněn ve vztahu k ostatním

menšinovým věřitelům.

17. Pokud jde o odvolací námitku týkající se toho, že nemohlo být předběžné opatření nařízeno poté, co již rozhodl soud prvního stupně o úpadku dlužníka, pak odvolací soud uzavírá, že se s tímto právním názorem vyjádřeným v odvolatelem citovaném rozhodnutí Vrchního soudu v Praze neztotožňuje. Z pouhého systematického zařazení ustanovení § 100 do insolvenčního zákona nelze totiž dle jeho názoru dovozovat, že by toto předběžné opatření mohlo být nařízeno pouze do rozhodnutí o úpadku, když navíc toto ustanovení je uvozeno textem: „Je-li již v průběhu insolvenčního řízení zřejmé....“. Zákonodárce tedy nevyjádřil ani výslovně, že by mohlo být předběžné opatření vydáno pouze do rozhodnutí o úpadku. O opaku svědčí i to, že žalobu na náhradu škody musí podat insolvenční věřitel ve smyslu druhého odstavce tohoto zákonného ustanovení právě až po skončení insolvenčního řízení a již z toho je možno dovozovat, že není dán důvod, proč by nemohl návrh na předběžné opatření podat prakticky kdykoliv v průběhu insolvenčního řízení. Přitom z hlediska svého zařazení ustanovení § 100 navazuje na ustanovení § 98 a 99 insolvenčního zákona, která řeší povinnost včasného podání insolvenčního návrhu dlužníkem a následky porušení této povinnosti. K tomu poukazuje rovněž odvolací soud na svou rozhodovací činnost při aplikaci tohoto zákonného ustanovení, kdy vycházel z výkladu, dle něhož je možno toto předběžné opatření vydat kdykoliv v průběhu insolvenčního řízení (viz například usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp.zn. KSOS 14 INS 8315/2009, 3 VSOL 421/2010, sp.zn. KSBR 24 INS 7483/2009, 2 VSOL 43/2011, která jsou k dispozici v insolvenčním rejstříku).

18. Odvolací soud proto napadené usnesení jako ve výroku věcně správné potvrdil podle § 219 o. s. ř. a změnil je pouze v té části, ve které nebylo možno přistoupit k jeho zrušení ani potvrzení, a to pokud jde o lhůtu stanovenou ve výroku I. soudem prvního stupně jednateli dlužníka k zaplacení částky 1 300 000 Kč do soudní úschovy, když v tomto směru přisvědčuje odvolacím námitkám, že tato lhůta je s ohledem na výši skládaných finančních prostředků lhůtou příliš krátkou, proto v tomto směru napadené usnesení změnil tak, že stanovil lhůtu jako třicetidenní.